

LASTEN OSASTO

MOOSE LAKE, MINN.

Lämpöinen tervehdys pikku tovereille. Syksy on ollut erittäin kaunis. Nyt alkaa voittaa jo talven valta, lumi putoilee valkeana maahan. Meille lapsille on tuo paljon hauskaa, kuin saamme laskea mäkeä ja rakentaa lumihuoneita.

Minä olen lukenut kaikki Helmitäidin lahjavihkon.

Eräs mammi kertoi mitä papit saarnaavat sosialismista, miten vaarallista on olla sen kannattaja ja minkälaisissa saunoissa niitä sosialisteja poltetaan. Äiti sanoi, että papit eivät välitä meidän sielusta e. nempää kuin leivästäkään, heillä on vain omat leipähuolensa. He kun pelkäävät kadottavansa omatkin lampansa ja siksi he peloittelevat kaunaa kaikella tavalla.

Äiti oli tätä kirjittäni vähän sen suroimassa. Piirrän toveritervehdyksiä.

Aune Hendrickson.

WOODLAND, WASH.

Terve kaikille Toverittaren lukijoille.

Piirrän jonkun rivin Toverittareen ja annan vastauksen kahteen kysymykseen, joita oli viime lehdessä.

Miksi Venäjällä on nyt näänhätä? Siksi kun siellä oli niin kuiva kesä, että ei mikään kasvanut. Ihmisillä on paljon eikä maa ole tuottanut mitään, niin siksi siellä on nyt näänhätä.

Tekevätkö kaikki ihmiset työtä. Eivät kaikki ihmiset tee työtä. On paljon rikkaita ihmisiä, jotka eivät tee työtä. He vaan köyhiä kiristävät eivätkä tee mitään muuta kuin kulkevat hyvää aikaa pitämässä.

Syksy on ollut hyvin sievä tähän saakka. Näyttää, että ei talvea tulsiakaan ja hyväksin se olisi vaikka ei sitä tulsiakaan.

Lopetan nyt, vaan toivoisin, että tältä paikkakunnalta kirjoittaisi joku muukin.

Toveriuudella:

Eino Koski.

SUPERIOR, WIS.

Minä asun talvet Superiorissa ja kesät kämppäillemme Lakewoodissa. Ito on minun paras leikkiverini. Meillä ja Suvannolla on farmi Lakewoodissa.

Minä käyn koulua ja olen kolmannessa luokassa. Minun opettajani nimi on Clara Smith.

Minä olen saanut ampua joskus papin pyssyllä.

Minä sain papaltani oikean viulun syntymäpäiväksi, kun täyten kahdeksan vuotta, syyskuun 21 päivänä.—Simo Rissanen.

RORKTON, MAN. CAN.

Tervehdän Lasten osaston lukijoita.

Luullaan ehkä, että tämä on uusi paikka, josta ei ennen ole ollut Toverittareesta kirjoitusta. Olemme nyt vain saaneet uuden posti pysäkin suomalaisen keskuuteen. Entinen postipaikka on ollut Freedale, Man.

Sanna Kannasto on ollut täällä puhumassa. Hän puhui kolme kertaa. Ollisimme kovin tykännyt, että hän olisi viipynyt enempi aikaa ja siten voinut pitää lapsillekin erityisen puheen niinkuin viime keväänäkin. Sanna lupasi lahjaksi vuodeksi Toveritarta

meille kolmelle sisarelle ehdolla, että vuorotellen kerran kuussa kirjoitamme Lasten osastoon Toverittareen. Minä pidän Lasten osastosta, sillä siitä olemme ensiksi oppineet lukemaan suomea. Äiti tahi isä ensin luki siitä meille kirjoja ja kertomuksia. Meille tuli halu siten oppia lukemaan itse.

Satna velvoitti osaston toimimaan enemmän lasten opettamiseksi, ja se asia tullaan päättämään ensi osaston kokouksessa.

Sitten jos tänne perustetaan lasten osasto osaston yhteyteen, niin voimme toimeenpanna lasten ohjelmia, josta meille olisi myös paljon oppia sekä hyviä.

Tänä kesänä on ollut kovin huono kulku, kun on satanut liiallisesti, että olisi ollut kovin vaikea mitään sellaista toimia. Nyt kuitenkin pian pakkasen kovettaa maan, niin sitten taas päästään paremmin kulkemaan. Lopetan nyt toistaiseksi.

Lillie Husa.

TAFT, ORE.

Tämä on ensi kerran, kun tervehdän Lasten osaston lukijoita. Täältä kun ei ole ennen ollut kirjoitusta, niin nyt minä kirjoitan.

Asun Tyynenmeren lähellä ja myös lähellä järveä. Minulla on paljon leikkiveroita. Kesällä käymme uimassa ja onkkimassa kaloja järvestä.

Minä käyn koulua, jossa olen kuudennessa luokassa. Olen yhdenoista vuoden vanha. Ehkä minä nyt lopetan.—Mary Nelson.

ANGORA, MINN.

Haloo, Toverittaren pienet sekä isot lukijat.

Tämä on ensimmäinen kerta, kun kirjoitan tähän meidän lehteemme. Minä olen kymmenen vuotias ja olen kuudennessa luokassa koulussa.

Ei täällä Angorassa ole ihanneliittoa. Minä olen odottanut sitä aikaa, kun Angoranakin tulee ihanneliitte. Melkein kaikki ihmiset täällä ovat vieraskielisiä. Kun asuimme farmilla, emme nähneet vieraskielisiä ihmisiä paitsi meidän opettajat.

Kun tulimme tänne, niin minä ihmettelin, kun ei täällä ihmiset voineet puhua suomenkieltä.

Minä kirjoitan enempi seuraavalla kerralla.—Fannie E. Maki.

Yrjö

(Jatk.)

Minä — Vasilij — olen aivotenäläinen, mutta ei aivotenäläisenkään aina tarvitse olla joku vanhin sensuurivirkamies tahi kantaa punavuoista virkatalle. Venäläisäihän olivat myös — Sazonov ja Kalejev, kapinaan nousseet venäläiset työläiset ja ne kansanjoukot, joita ammuttiin Pietarissa. Ja mitä toistan, Vasilij, että nyt on vihdoin tullut hetki, jolloin pakostakin tämän kaikenlaisen hävistyksen, sorron ja vääryyden rakennuksen täytyy luhistua kokoon. Minun ja sinun velvollisuudeksi jää vain yksi asia: pestä punaisella värillä pois tuo Kainin leima itsestämme. Onni, kohtalon hymyily ne eivät kuulu meille. Kuinka paljon onkaan tällainen kansa saanut kokea vääryyttä puoleltamme... Väkipakolla käännettiin se oikeuskoisuuteen, eli työtön, hirtettiin, silvottiin ja ryöstettiin... Mutta sittenhän kajahti ei-

lisessä kokouksessa kolmesta sadasta suusta yht'alkaa huuto: "Eläköön venäläinen pappi, isä Gapon." Sinä ehkä käsität, kuinka monasti tuli tämän kansan käydä ankaraa sisäistä taistelua, ennenkuin se voi unhoittaa vihamielisyytensä meitä, sen sortajia kohtaan, ja ennenkuin se oppi oikein erottamaan vapautteen pyrkivän venäläisen, Moskhal-virkamiehyypistä. Me emme ole ehtineet tehdä vielä mitään heitä varten, ja sittekin he jo kunnioittavat meitä, pitävät ihmisinä vaikka me vielä istumekin Varsovassa ja riistämme heidän suustaan ainoan leipäpalasen... Sinä muistutit velvollisuuksista. Minä haluan vastata nyt siihen. Tämän yhden ainoan tunnustuksen johdosta olemme me heille suurella kiitollisuuden vellassa. Mikä merkitys on tuolla, tunnustauksella sinänsä? Ei mikään. Mutta ennen olisi tuollaisen tunnustuksen asemasta sanottu meitä valettaviksi ja pettureiksi. Venäläinen pappi! Hänen ei tarvinnut muuta kuin nostaa käntensä pakkotoimenpiteitä vastaan, kun häneen jo luotetaan, häntä rakastetaan ja toivotaan, että Bytzy toisiakin hänen kaltaisiaan. Sazonov, Kalejev! Tiedätkö sinä kuka tuon sukupolven on kasvatanut? Rysakov heitti pommia vain kädellään, ei hänen sielunsa ollut mukana. Grinevitskij uhrasi sielunsa tämän asian hyväksi ja sentähden hän saavutti tuoksen. Koko elämänsä ajan oli hän valmistautunut tätä tehtävää varten. Hän oli meidän ensimmäinen vallankumouksellinen pyhimyksemme. Ja kaikki me olemme hänen jälkeläisiämme. Minä sanoin erehdyksestä "me" emme me, vaan "he" siellä Pietarissa. Me täällä alustaan valmistaudumme esilintymään. Niin Vasilij ajattele sentähden huolellisesti kaikkea sitä, mistä olen sinulle nyt puhunut. Tunnethan kaikki sen laulun, jota tšekäläinen kansa laulaa: "Kohta on Kristus voittava Juudaksen." Nämä ovat mahtavia sanoja. Ja minä toistan, että jos kerran suuri kansa on lausunut nämä sanat, vaikka kohta me nyt vielä halveksimmekin sitä sentähden että me kykenemme nöyryyttämään sen jälkelemme juureen, niin on se silti nouseva, ja voi silloin sensuurivirkamiehiä ja punavuoista virkustakkeja. Niin, pian on tämän kansan keskuudessa Kristus voittava Juudaksen, pian on tuleva vapaaksi tämä joki, tämä ihana seutu, pian luhistuvat nuo kaupungin yläpuolella kimakkelevat, kullatut kupolit, ja luhistuu myös tuo rakennus tuolla etäällä Veikseljoen vasemmalla rannalla. Kristus on voittava Juudaksen myös Postjoen Euroopan ja Aasian kansojen keskuudessa, meidän tulee Vasilij vain uskoa siihen!

Tammikuun 28 päivä pani liikkeelle koko Varsovan, Yrjö oli kuin kummeen vallassa, vähääkään väsymättä samoin hän kaikki Varsovan kadut ristiin rastiin. Olen innostunut ja kiihkoisena ei hän ensialussa käsitännyt mikäl kansanjoukko pilkallisesti nauraen pommitti lumella ohikulkevia sotamiehiä. Useat kansanjoukosta kaantuivat verissään maahan, mutta silti eivät he lakanneet nauramasta... Yrjö halusi vain saada ottaa osaa verisiin kahakoihin ja murhayrityksiin sekä maksaa väkivallalla. Muita aseettomalla kansalla ei ollut käytettäväänään mitään muuta kuin naurunsa. Aluksi kiusoitti tämä Yrjöä, ja hän mutisi itseksensä: "Pohjan ranskalaisia." Tällä sananparilla, joka tosin ensi silmäyksellä

tuntui hyvin sattuvalla, tarkoitettiin kevytmielisiä puolalaisia. Mutta mitä yhteistä on parisiilaisten kevytmielisyydellä tämän katujuokan kanssa, joka samoin kuin uhkarohkeat, tungettelevat kärpäset hyörii kasakkojen ympärillä? Tahi voisimmeko verata Seinen rantojen asukkaiden huolettomuutta näiden työläisten huolettomuuteen, jotka vastaukseksi kasakain ampumilla yhteisluokauksin vain naurivat? Ei, Yrjö, tämä on joutain toista! Tämä kansanjoukon nauru on korkeimman sivistyksen tunnusmerkki. — Sinä pieksät sentakka kuin sinulla on annettu pamppu. Mutta mitä muuta sinulla sitten onkaan? Tosin ulottuu välillä vielä niin pitkälle kun pyssysi kantaa, mutta katso kun minä uskallan nauraa sinulle, sillä minä tiedän, että pian et kykene hallitsemaan enää silkkään alueella." Niin, Yrjö, tätä juuri merkitsee tuo kaikki.

Kun kaikkien oppilaitosten nuorisot oli rynnännyt kaduille, veti Yrjö ensimmäisenä esiin punsilipun. Hän lakkautti opiskelut niissä oppilaitoksissa, joissa ne vielä syytä tai toista jatkivat, hän parjasi opettajia ja johtajia sekä piti puheita työläisille torilla. Kerran hänet vangittiin. Hänen isänsä vapautti hänet vankilasta ja sulki hänet huoneeseen. Hän aikoi keskustella vakavasti poikansa kanssa, mutta oli niin innostunut tutkimaan pidätettyjään, ettei huomannut kuinka Yrjö oli rikkonut lukon ja hukkunut karkuun. Tästä hetkestä lähtien esilutui Yrjö "maan alaisena."

Hänen äitinsä, joka rakasti häntä, lähetti toverien välityksellä hänelle rahaa. Joka yö nukki hän eri paikoissa. Kun puhkesi yleinen poliittinen lakko, kiersi hän vähäisen puolalaisen nuorisoujoukon kanssa kaikki tehtaat, levittäen lentolehtisiä tahi revolveri kädessä vaani lähellä Varsovan asemaa lakonrikkurien junia. Mutta epä hän unhoittanut venäläistä nuorisoukkaan, vaan harjoitti ahkerasti propagandaa sen keskuudessa, saaden alkuaan sen, että kun kapinaan nousseen puolalaisen nuorison suuri juhlakulkue sivutti Koperni-kuksen patsaan, kajahti ilmassa seuraavat sanat: "Puolalaisilta ryöstetyt talon ikkunoista tiedotamme me opiskelevat venäläiset teille: "tallatkaa, me tulemme tuistelemaan myös kansanne!" Tuona samana päivänä oli eräs vanha juutalainen lähellä Bogoroditsin kirkkoa noussut kivelle ja puhunut kansajoukkoille:

(Jatk.)

KUINKA KAUAN?

Kirj. Lilla.

He "tunteematonta" juhliivat ja kiitosvirsiä velsaavat, he riistävät jumalot — on orjajoukko tyhmä, oi!

Kuinka kauan kurjuutta kärsii voi ja orjuutta nälkäinen kansa, kalpea, olla voi herrain naryina

Tätä mietin yhtenä — toivottomaks' en jää... Kerran aukee silmät nuo, jotka katsevat maahan luo.

Aika joutuu, niin vaativat ja uudet säännöt kaivat: — Työhön, työhön joka mies, katkaistava sorron iös.

Tasa-arvo ja vapaus on sen ajan vakaumus. Ei tyhjästä enää kiitetä, eikä ilman kyivää niitetä.